

IV.

De blixtrande ögonen.

Klockan slår half nio i Storkyrkotornet. Ångbåtarnes landningsställen vid Logårdstrappan och Gustaf den tredjes staty hvimla af folk, som samlats, några för att öfverge stadens qualm under den soliga och varma junidagen, de flesta dock af nyfikenhet, för att åse de andras affärd och åhöra den tidsenliga konsert, som utföres af gälla hvisselpipor och frustande ångrör, accompagnerade af propellerbladens dofva surr.

Hela kajen har lagt af sig arbetskostymen, ty det är söndag, och följaktligen hvilodag. I stället för vördiga vindragare, sillpackare, saltare, packhuskarlar, spannmålsbärare, stufvare, sjåare och hvad de allt heta, dessa idoga figurer, som uppfylla kajen om hvardagarne, ser man nu eleganta ungherrar, med väl friserade lockar, pince-nez och promenadkäpp med silfverknapp, sida vid sida med luftiga varelser, doftande af eau de Portugal och klädda i siden, spetsar och gazer. Granskar man sällskapet litet närmare, så igenkänner man en mängd ansigten, dem man sett någonstädes i en krambod, nipperhandel, tvålbutik, tobakshandel eller dylikt gömställe, som likt puppan döljer den granna fjäril tills söndagen kommer, då han flyger ut i all sin prakt.

Klockan slår nio. Vid kajen ligger en ångare, färdig att afgå på en lusttur till Furusund. Passagerarne äro redan ombord och deras »vänner på stranden» stå redo att med fladdrande näsdukar, sjalar och parasoller, vinka till afsked.

— Är inte moster rädd för sjösjukan? — sporde en röst från kajen.

— Fasligt, kära barn, men jag har droppar med mig — svarade en röst ombord.

— Helsa Calle Lundell! — hördes en späd stämma från det fartyg, som låg närmast lustbåten.

— Det ska glädja den arma själen! — svarade en djup basstämma.

— Ta in landgången! — kommenderade kaptenen. Sagdt som gjordt.

— Loss! — fortsatte kaptenen.

— Loss! — repeterade sjögasten förut.

— Back! — kommenderade kaptenen, osh propellern satte sig i rörelse.

— Stopp! — ropade en ångestfull röst på afstånd, och fram genom folkmassan trängde sig en ung man; men fartyget var redan ett par famnar ute, och kaptenen tycktes ingalunda ha lust att lägga till igen.

Skyndsamt sprang den unge mannen ombord på ett fartyg, som lustbåten måste passera på ett par alnars afstånd, och beredde sig att i förbifarten praktisera sig ombord.

Ångaren kom och den unge mannen gjorde ett luftsprång, som skulle hedrat hvilken akrobat som helst; men i flykten, om jag så får säga, fick han syn på ett par blixtrande ögon akterut, och det tycktes som om blickarne från dem saktat farten, ty i stället att, som beräknadt var, komma innanför relingen, stannade han utanför.

Ett genomträngande skri hördes från fruntimmerspassagerarne, ty säkert låg den unge mannen nu i strömmens djup; men vid närmare efterseende fann man honom hängande utmed långsidan, med händerna fasthakade vid relingen och fötterna släpande i vattnet; en syn, som satte de flestas skrattnuskler i rörelse. Flera armar sträcktes honom till hjälp, och snart stod den unge mannen på däck, sjelf skattande åt sitt missöde, hvilket han inom sig tillskref de blixtrande ögonen.

Utkommen ett stycke på väg, kände sig vår man besvärad af sina våta skor, hvarför han beslöt att gå ned i salongen, för att om möjligt få dem torkade; men hunnen till salongstrappan, hvad fick han väl se? Jo, de blixtrande ögonen, som likt tvenne stjernor lyste upp mot honom.

Antingen skoremman var en oskyldig orsak, eller att de blixtrande ögonen egde en så stark attraktionskraft, det låta vi vara osagdt, allt nog, den unge mannen bragtes åter på fall, nu utför salongstrappan, så att han i stället för två stjernor såg sju solar på en gång.

Då vår man åter kunde tänka och se redigt, möttes han åter af de blixtrande ögonen; men nu kunde han icke

falla, ty han låg redan, och bredvid honom satt ögonens egarinna, ett ungt, vackert fruntimmer, som badade hans panna med kallt vatten.

— Är skadan svår? Känner ni mycken smärta? — frågade den unga damen.

— Ja, mycken smärta! — svarade vår man och reste sig upp — men icke i hufvudet, utan här! — Vid dessa ord lade han handen på hjertat och såg så öfvertygande ut, att den unga damen icke kunde afhålla sig från att småle åt honom.

— Det var en besynnerlig verkan af ert fall — svarade hon med skälmaktig blick.

— Ja, mycket besynnerlig, det känns, som om det hopp jag gjorde, var antingen det lyckligaste eller olyckligaste hopp i mitt lif. Mitt namn är för resten Springer, kassör hos grosshandlaren Filén; men hvad värde har nyckeln till kassakistan nu, se'n jag sett er.

— Om ni vill återse mig, så kom ihåg att inte säga mig några artigheter! — förmanade den unga damen, och innan Springer kunde hindra henne, var hon redan trappan uppföre på däck.

Till all lycka förseddes vår kassör af styrmannen med torr fotbeklädnad, och inom några minuter satt han vis-à-vis den unga damen på akterdäck, der luftdraget något afkylde värmen i hans ord; men desto varmare lågade väl-taligheten ur hans blickar, när de möttes af de blixtrande ögonen.

Under samtalet fick Springer veta, att fruntimret, som bragt honom på fall, var enka efter en rik sågverksegare i Norrland och kommen till Stockholm att förströ sig, hvarför hon hyrt sig en liten villa på Furusund, der hon vistades under sommarmånaderna.

— Jag hoppas få se er till middagen, om ingen annan har anspråk på er! — yttrade den unga enkan, då hon på Furusundsbyggnaden stod färdig att lemna herr Springer.

— Om också tusenden gjorde anspråk på mig, så gälla era anspråk högst af alla — svarade herr Springer med en glädjestrålade min.

— Mins ni inte att jag undanbad mig alla artigheter! — förebrådde den sköna och hotade honom lätt med ett det allra näpnaste lilla finger.

— Förlåt, jag glömde mig, men lofvar bättring, ty ert sällskap skulle kunna förbättra den värsta brottsling.

— Ni är oförfätterlig! Välkommen emellertid! Den gula villan, som ligger längst bort på udden.

Och dermed skyndade damen med de blixtrande ögonen bort från herr Springer, som stod qvar på bryggan, tills hans principal, en dryg grosshandlare, som valt Furusund till sommarnöje, kom ned till ångbåten, otålig att få träffa sin kassör.

— Hvad går åt herrn; hvad står herrn och bligar efter? — sporde grosshandlarn vresigt. — Herrn har väl inte tappat bort nyckeln till kassakistan?

— Hvad värde har väl nyckeln till kassakistan, nu se'n jag sett er! — upprepade Springer, drömmande om scenen nere i salongen.

— Är herrn splitter galen! Hvar har herrn nyckeln till kassakistan? — återtog principalen och fattade Springer hårdt i armen, så att han blef fullkomligt vaken.

— Galen kan herrn vara sjelf, se här är nyckeln!

— Jaså, herrn behagar obstinera sig! En oduglig galpanna, som jag gifvit mitt stora förtroende, och som min dotter bevärdigat med sin kärlek; men det blir ingen kärlek af, det lofvar jag. I så fall kunna vi skiljas när som helst!

— Med största nöje! Jag ämnade verkligen föreslå detsamma, och är på god väg att söka mig en bättre plats.

— En sådan kassörsplats, som ni haft hos mig, får ni aldrig hos någon annan, min gunstig herre!

— Det är just därför jag tänker bli min egen kassör.

— Stympare! Fattiglapp! — mumlade grosshandlaren och vände åter upp till sig, der hans hustru fick spasmer och hans dotter svimmade vid underrättelsen om att han afskedat den vackre kassören.

Klockan var nära fyra på eftermiddagen. På en liten klippställning invid sjön suto den unga enkan och Springer med hvar sitt metspö i handen.

— Herre Gud, den som ändå vore en aborre! — suckade Springer.

— Och hvarför önskar ni det? — frågade den unga damen leende.

— Ni skulle då önska att ega mig, och jag skulle genast nappa på kroken.

Ett klingande skratt bröt vid dessa ord fram öfver enkans småtäcka läppar.

— Och så lustiga saker kan ni säga med så sorglig ton! Betänker ni då icke faran af att vara aborre?

— Ack, ni skulle helt säkert inte vilja göra mig illa.

I detsamma hördes hvisselpipan på ångbåten ge tecken till afresa.

— Så förargligt! Afgangstimman är redan inne — yttrade enkefrun och steg upp. — Kom ihåg att jag väntar er till middag nästa söndag också!

Men herr Springer rörde sig icke ur stället, han satt och stirrade oafvänt på vattnet och suckade: — Herre Gud, den som ändå vore en aborre!

Hvisselpipan hördes för andra gången, utan att herr Springer lät sig något bekomma.

— Elaka menniska! Ni vill väl inte för andra gången utsätta er för att drunkna? — frågade den unga enkan med en märkbar darrning på rösten.

— Herre Gud, den som ändå vore en aborre! suckade Springer, döf för alla hennes föreställningar.

— Men så hör mig då! Jag tycker bättre om er som menniska. — Vid dessa ord flög en sky af purpur öfver hennes kinder, och Springer satt ej stilla längre.

Något likt ljudet af en kyss hördes mellan träden och några ögonblick senare stod Springer ombord på ångbåten, med strålände ögon blickande åt villan, der en hvit näsduk och en fruntimmersarm skymtade fram bakom ett gammalt alträd.

Springer tog upp sin gula, ostindiska silkesnäsduk, för att besvara afskedshelsningen, ty på andra sidan trädstammen framtittade då och då ett ansigte, som dock genast dolde sig igen.

Då Furusund försvunnit ur sigte vände Springer sig om, och på däck framför honom stod grosshandlaren, lika gul i ansigtet, som den ostindiska duken.

— Det var inte värdt herrn försöker, min dotter skänker herrn sitt förakt, och herrn såg sjelf att herrn ingenting fick för besväret.

— Jag ber om min helsning till familjen! — svarade Springer glädtigt och skyndade till styrmans hytt, för att aflevera sin lånta fotbeklädnad.

Hvad som sedermera under sommaren tilldrog sig i

gula villan ute vid Furusund »kan ej så noga specificeras», som kassören sjelf behagade yttra till mig; men hvad jag vet, vill jag omtala.

Springer fick en besynnerlig passion för fiske, han som aldrig i verden kunnat tåla detta tålamspröfvande nöje, och aldrig mer suckade han: — Herre Gud den som ändå vore en aborre! — när han med sin trolofvade, den vackra och rika enkan med de blixtrande ögonen, satt på stenhällen vid stranden bakom gula villan. Han fann sig lyckligare af att vara människa, när han märkte hur mycken ömhet hon hade för honom och hur liten del deraf, som kom aborrarne till godo.

Påföljande höst erhöi jag ett bjudningsbref, att som marskalk bivista vigelsakten emellan grosshandlaren herr Jacob Springer och enkefru Elise Häger. Att jag med nöje antog bjudningen är helt naturligt, äfvenså att jag höll ett dundrande tal för brudparet, ett tal som kunde ha blifvit ett mästerverk, om jag ej kommit utaf mig, då jag såg upp från glaset och möttes af de blixtrande ögonen.
